

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24323/2023
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Марије Терзић, др Илије Зиндовића и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Агенције за послове вештачења и консалтинг АА предузетник, чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Високи савет судства – Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 22/19 од 18.05.2023. године, у седници одржаној 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решење Вишег суда у Београду Гж 22/19 од 18.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решење Вишег суда у Београду Гж 22/19 од 18.05.2023. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Првог основног суда у Београду П 10882/18 од 23.10.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 10882/18 од 10.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу плати затезну камату на износ од 7.000,00 динара почев од 27.01.2016. године до 14.09.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.850,00 динара. Ставом трећим изреке, отказано је рочиште за главну расправу заказано за 07.12.2018. године.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 22/19 од 18.05.2023. године преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, исправљене решењем истог суда П 10882/18 од 10.02.2023. године, тако што је тужилац обавезан да туженој плати на име трошкова парничног поступка 6.000,00 динара. Тужилац је обвезан да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно

дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном одлуком преиначено је првостепено решење о трошковима поступка, садржано у првостепеној пресуди на основу признања исправљеној решењем истог суда од 10.02.2023. годинама, тако што је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде другостепени суд је одлучио применом одговарајућих одредби процесног права које се сходно примењују приликом доношења одлуке о трошковима поступка, с обзиром на успех тужиоца у спору, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗППу вези члана 420. став 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а и применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Када је за изјављивање ревизије меродовна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући у виду наведено, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца, које не чини његово главно потраживање, то је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић